Η εκλογή των πολιτώ ν που θα εκπροσωπήσουν την Ελλάδα, όπως και κάθε άλλη χώ ρα μέλος της Ένωσης, στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, είναι μια τεράστια υποχρέωση και ένα βαρύτατο έργο, αν υποτεθεί ότι, ουσιώ δεις υποθέσεις μπορούσαν να αλλάξουν στην αίθουσα της Ευρωβουλής. Αν όντως το σύνολο των μελώ ν της είχαν τα εχέγγυα, αλλά και τη δυνατότητα να αποφασίζουν για το παρόν και το μέλλον της.

Έτσι, ειλικρινά δεν ξέρω. Δεν ξέρω αν, οι ευρωεκλογές, έχουν κάποια αξία, κάποια σημασία, αν πράγματι μπορούν να αλλάξουν κάτι. Ή αν αποτελούν ένα πολύ λεπτό όμορφο περιτύλιγμα, γύρω από μια πελώρια, άσχημη πολιτική, γύρω από έναν ανεξέλεγκτα σκληρό πυρήνα.

Ειλικρινά δεν ξέρω αν είναι έτσι. Αυτό που καταλαβαίνω, είναι αυτό που ζούμε εδώ, από τον Απρίλιο του ’10 και εντεύθεν. Ουδέποτε πίστεψα ότι οι Έλληνες είναι ο περιούσιος λαός της πλάσης, όπως ποτέ δεν συντάχθηκα με την άποψη, ότι τούτος ο τόπος είναι ήταν ένας παράδεισος που κατοικούσαν σατανάδες.

Συνεπώς, χωρίς να αγνοούμε ή να παραγνωρίζουμε τις παθογένειες μας, όλα όσα μας χαρακτηρίζουν αρνητικά, όπως την αγκύλωση του Δημόσιου τομέα, τη διαφθορά που συναντάται διαστρωματικά στην κοινωνία, το άγος των νεόπλουτων, την εκτροπή του Τύπου, την απογοήτευση από τον πολιτικό κόσμο, ένα τέλος πάντων πέπλο ξεπεσμού για να τεθεί διακριτικά, δεν μπορούμε να βρούμε παρά ελάχιστα ίχνη ειλικρινούς συμπαράστασης από έναν μηχανισμό που κινείται περισσότερο ως υπολογιστικό φύλο και λιγότερο ως πολιτική άποψη και ουσιαστική ένωση.

Προφανώς υπάρχει Ελληνική ευθύνη εδώ. Ασφαλώς έχουν γίνει πράξεις ποινικά κολάσιμες. Αλλά, όπως έχει ξαναλεχτεί: **Λίγο να ήθελε η ευρώ πη θα βολεύονταν όλοι. Μα ήθελαν τα λεφτά τους.** Μοιραία αυτό δημιούργησε ένα πελώριο πρόβλημα με σοβαρότατες κοινωνικές διαταραχές που εννιά χρόνια μετά όχι μόνον δείχνει άλυτο, αλλά είναι αμφίβολο πότε και πως θα λυθεί. Έτσι σε μια πρώτη ματιά, η Ε.Ε. προβάλει ως μια άσπλαχνη, απρόσιτη αρχή, αδιάφορη για το τι συμβαίνει στον τόπο μας.

Κατόπιν τούτων δεν γνωρίζω αν έχει αξία να ψηφίσουμε. Αν αυτή η ψήφος θα μπορούσε να αλλάξει κάτι. Και ναι η Ιστορία, η δική μας Ιστορία έρχεται με σφοδρά παραδείγματα να μας διδάξει την αποτυχία της αποχής. Διότι αν στο προμήνυμα του Εμφυλίου δεν ερχόταν η εντολή της αποχής στις εκλογές του ΄46, ίσως να αποφεύγαμε το αγιάτρευτο τραύμα των τριών επόμενων ετών, ή έστω να ήταν μικρότερης έκτασης και βάθους. Και αν δεν ακουγόταν το σύνθημα «τι Πλαστήρας τι Παπάγος», πολλά θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά.

Βέβαια, όλα τούτα, εμείς οι μεταγενέστεροι έχουμε την πολυτέλεια να τα κοιτάμε σήμερα νηφάλια, και εκτός της δύνης που διαμόρφωνε πολιτικές και συμπεριφορές. Αλλά δύσκολα μπορεί να υποστηριχτεί ότι οι αποχές βοήθησαν.

Αυτά όμως αφορούσαν δικές μας επιλογές, για τον δικό μας τόπο, που όσο και αν χειραγωγούσε ο Αμερικάνικος παράγοντας, είχαμε, τότε, κάποιες επιλογές. Σήμερα, με ένα ανυπολόγιστο Δημόσιο χρέος, με τις οφειλές των ιδιωτών προς το Δημόσιο να αυξάνονται μέρα με την μέρα, με τις δεσμεύσεις και τις κατασχέσεις να διαμορφώνουν συνειδήσεις, με την υποχρέωση ανήκουστων ετήσιων πλεονασμάτων και κυρίως χωρίς εθνικό νόμισμα, γίνεται σαφές ότι ο όρος Ευρωπαϊκή Ένωση δεν μπορεί να ηχήσει ευχάριστα στα Ελληνικά ώτα. Σε όσα τουλάχιστον, δεν έχει χαθεί το αισθητήριο της ακοής και της δικαιοσύνης.